

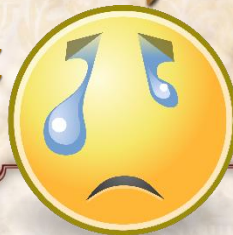

16:00	הדלקת נרות:
6:13	נץ החמה:
17:15	צאת שבת:
17:33	צאת שבת ר"ת:

אפריון שלמה

המרכז הרוחני

לע"נ משה בן רחמה לע"נ אלברט אברהם בן חנה
לע"נ מרים בת אסתר לע"נ אבלין בת נורגיה
להצלחת שלמה בן מרים הי"ו

מי אהוב?

למה לאה אמרה תודה לבורא עולם רק אחרי הבן הרביעי?
על שלושת הבנים הקודמים לא צריכים להודות!!
אתם יודעים כמה נשים מצפות לילדים...?
אתם יודעים מה הן היו מוכנות לעשות בשביל לזכות לילדים...?
ובכלל, גם אשה שזכתה לילדים, לא תמיד זה בנים...
כמה נשים שיש להן רק בנות היו מוכנות לעשות כדי שיוולדו להן
בנים זכרים...
ולאה, אם הבנים שמחה, מודה לבורא עולם רק אחרי ארבע בנים!!
אומר האברבנל: "הבנים הראשונים ידעה סיבת לידתם..."
היא ידעה טוב מאוד למה היא ילדה ראשונה ליעקב, והיא ידעה
מצויין למה היא זכתה לשלושה בנים...
"שהיה ממשפטי ה' יתברך ורחמיו על כל מעשיו, כי כן דרכו לרחם
על העגומים!"
הקב"ה מרחם על שבורי הלב, ממילא היא ידעה שמאחר והיא
השנואה, הקב"ה כבר יפקוד אותה בבנים זכרים...
"ותקנא רחל באחותה, ותאמר ליעקב הבה לי בנים ואם אין מתה
אנכי".
ככה מדברת רחל אמנו!!! זו השפה "אם לא, אז אני מתה"!!!
אומר ר' שמחה בונים מפשיסחא: רחל אמנו הבינה שכל הסיבה
שלאחותה לאה יש בנים ולה עדיין אין, זה רק בגלל שאחותה שנואה
והיא אהובה... היא ידעה את היסוד של האברבנל!
"ותקנא רחל באחותה", היא קינאה בלאה שהיא שנואה!
לכן היא הלכה ליעקב אבינו ואמרה לו: "הבה לי בנים ואם אין מתה
אנכי"... אין לך משפט שמפגין חוסר אמונה יותר מהמשפט הזה!
היא ידעה טוב מאוד שאצל יעקב אבינו, משפט כזה יעשה בלאאן...
יעקב אבינו כל כולו אמונה בבורא עולם ובהשגחה הפרטית, הקב"ה
הוא 'אל אמונה ואין עול', לכל דבר שקורה בעולם יש סיבה ומסובב!
היא ידעה שאם היא רוצה להפוך לשנואה, היא חייבת לזרוק את
הגפרור הזה לחבית הדלק... רק זה מה שיהפוך את הקערה על פיה.
ומה באמת קרה?
יעקב אבינו ראה את חוסר האמונה ואת תחילת היאוש של רחל
אמנו, "ויחר אף יעקב ברחל" - ומיד היא נושעה!
אדם הולך עם הרגשה של "כולם שונאים אותי", "לאף אחד לא
אכפת ממני", "אף אחד לא סופר אותי", "אני לא מעניין אף אחד".
תדע לך שזו כפירה!
מי נקרא "אחד"? רק הקב"ה נקרא "אחד"!
יכול להיות שכל הסובבים אותך, באמת לא אוהבים אותך...
אבל להגיד ש"אף אחד" לא אוהב אותך!!!
אתה חושב שאפילו ה"אחד" לא אוהב אותך!!
המציאות בדיוק הפוכה! דווקא בגלל שבקרב דרי מטה אתה לא
אהוב, היא היא הסיבה שבגינה אתה אהוב אצל דר מעלה!
גם אם אתה מרגיש נבזה ומבוזה, תרים עיניים לשמיים ותן חיך!

מסתכלים עליך

פעם אחת נכנס יהודי אל ר' ישראל מרוז'ין...

היהודי שהיה זקוק לישועה המתין להיכנס לחדרו של הרב,
והבן של הרוז'ינר, ר' דוד משה פרידמן מצ'ורטקוב, שהיה
עדיין ילד, ביקש ממנו שלאחר שהוא יצא מהחדר של אבא,
שיגיד לו מה הוא אמר לו...

כשיצא היהודי, שאל אותו הבן "מה אבא אמר?"

אמר לו היהודי: הרב אמר "שה' יעזור!"

אמר לו הבן: "תיכנס לאבא, ותשאל אותו מה יהיה עד שה'
יעזור?"

אז היהודי נכנס ושאל את הרב מרוז'ין...

ענה לו הרב: "עד שה' יעזור, הקב"ה גם יעזור!"

אמר הצ'ורטקובר לאחר שגדל: זה בדיוק מה שכתוב בפרשה...
הקב"ה הבטיח ליעקב אבינו "והיה זרעך כעפר הארץ, ופרצת
ימה וקדמה וצפונה ונגבה..."

ומה אמר לו הקב"ה לאחר מכך?

"כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך!"

תדע לך, הגם שזה יקח קצת זמן עד שתראה צאצאים ותירש
את כל הארץ, עד שאני לא אקיים לך את מה שהבטחתי לך,
אני לא אעזוב אותך!

אסור לאדם להתייאש... גם אם "כל גליך ומשברך עלי עברו",
אתה תחת השגחה צמודה! אף אחד לא שוכח אותך!

פעם אחת נכנס בחור אל הרב שלו ואמר לו: "רביה, אני לא
יודע מה יהיה הסוף... אני יוצא לשידוכים ולא מוצא, אני
מנסה ללמוד ולא מצליח, אני חושב שה' שכח אותי!"

אמר לו הרב: "בוא נצא קצת להתאווור..."

הם יצאו לרחוב, והרב לקח אותו לבית הכנסת הקרוב...

"בוא נבדוק אם יש בבית הכנסת מישהו שעוד זוכר את הגאון
מוילנא..."

אמר לו הבחור: "הרב, הגאון מוילנא נפטר לפני 200 שנה..."

"נו, אז מה? לא יכול להיות מישהו שעוד זוכר אותו?!"

"הרב, האדם האחרון שראה אותו נפטר כבר לפני 100 שנים!"
"מי אמר לך?", שאל הרב.

"כי אדם לא יכול לחיות 200 שנה..."

"מאיפה לך? אולי הקב"ה שכח לקחת אותו..."

"אין כזה דבר, אין אדם שחי יותר מ-120 שנים!"

אמר לו הרב: "אם הקב"ה לעולם לא שוכח לקחת את

המתים, למה אתה חושב שהוא שוכח את החיים?!"

מסתכלים עליך 24/7 במעגל סגור... לעולם תצפה לישועת ה'!

הפינה הרגילה

אומר המדרש: כל מה שיעקב אבינו ביקש – הוא קיבל...

"אם יהיה אלוקים עמדי" – "והנה אנכי עמך".
"ושמרני בדרך הזה" – "ושמרתך בכל אשר תלך".

"ושבתי בשלום לבית אבי" – "והשבתיך אל האדמה הזאת".

רק בקשה אחת, הקב"ה לא מילא ליעקב...
"ונתן לי לחם לאכול" – על הלחם לא השיבו. למה?

"אמר ר' ברכיה, אמר הקב"ה אם אני משיבו על הלחם, שוב מה הוא מבקש ממני?"

הקב"ה רוצה לשמור על קשר עם יעקב אבינו, אבל אם הוא יתן לו פרנסה בטוחה, צ"ק שמן כל חודש – הלך כל הקשר!

הרב מבריסק אמר: מאיפה יש אוכל לעני אני יודע... כי הוא מבקש. אבל מאיפה יש אוכל לעשיר, את זה אני לא יודע...

וזו שאלה שאין עליה תשובה!

למה 'תלוש משכורת' נקרא 'תלוש'?

כי זה הופך אותך להיות 'תלוש' מבורא עולם! אומר לבן ליעקב: "נקבה שכרך עלי ואתנה".

תגיד לי כמה אתה רוצה לראות בחשבון הבנק שלך כל חודש, ואני חותם לך הוראת קבע!

אמר לו יעקב: "לא תתן לי מאומה!"

אומר הרד"ק: לא תתן לי שום דבר קצוב בשכר, אלא יהיה שכרי דרך מקרה וטובת האל, כמו שיזמין לי.

אני רוצה להיות מחובר לבורא עולם!

תנע לך שכל מה שחסר לך – זה בגלל שרוצים לשמור איתך על קשר... הקב"ה לא רוצה להביא את האדם למצב שהוא לא מבקש ממנו כלום...

נו, אז מה הפתרון לחסרונך? להתפלל!

נכון, לא ירדו עליך מיליונים משמיים, אבל את מה שאתה צריך כל חודש – את זה אתה תקבל!

צדיקים

רבנו דובער שניאורסון זצ"ל

רבי דובער, נסע פעם לעיר אחת, בלוויית ר' יעקב מקיידן, מחשובי חסידיו. כשהגיע לשם, התקבץ למקום קהל רב, שביקש תלשות בצמא את דברי תורתו ולהתברך מפיו.

בתחילה השמיע הרבי לפני הנאספים הרבים מאמר חסידות

עמוק, שהלהיב את הלבבות, ולאחר מכן קיבל כל אחד ואחד מהבאים לייחודות. את מאמר החסידות סיים לומר בשעת צהריים. ר' יעקב, שמהבוקר לא טעם דבר, פנה אז לסעוד את ארוחת הצהריים.

ואילו הרבי החל אז לקבל אנשים בחדרו. קבלת הקהל הסתיימה בשעת ערב, ואז קם הרבי לתפילת ערבית. במשך כל השעות הללו לא נתפנה הרבי אפילו לאכול דבר-מה. לרבי היה שמש, יהודי פשוט, שלא נודע כחכם גדול בלשון המעטה. מיד לאחר שהרבי החל בתפילתו, פנה השמש אל החסידים

שעמדו סביב והציע להם הצעה מפתה: "אם אתם רוצים לחזות בפניו של הרבי, זו שעת הכושר". החסידים הסקרנים התקרבו בצעדים הססניים אל מפתן חדרו של הרבי וחששו להציץ פנימה. "היו גועים", ביקש השמש להניח את דעתם, "בטוח אני, כי הרבי אפילו לא יבחין בכס". הוא פתח את הדלת לרווחה והחסידים ראו את הרבי עומד באמצע החדר ללא ניע, ושתי עיניו פקוחות, בוערות

כלפניו. הרבי נרתעו לאחוריהם בבהלה, אולם השמש הצטחק: "הרבי איננו רואה ואינו שומע כעת דבר. הוא נמצא בעולמות עליונים". "מניין לך?", לחש ר' יעקב לשמש. השמש ענה:

"ידיעתי אינה נובעת מהבנה, אלא מניסיון. פעמים רבות אני נכנס לחדר הרבי, כדי לשאול או למסור לו ידיעה כלשהי. בכל פעם שהוא עומד כפי שהוא עומד עכשיו, אין הוא משיב לי. יתרה מזו,

מהשאלות שהוא שואל אותי מאוחר יותר, אני מסיק, כי לא ראה אותי כלל בהיכנסו לחדרו באותה שעה". המוחזק המיוחד הזה נמשך כמה שעות רצופות. כל אותו זמן ניצב הרבי באותו מקום ובאותו תנוחה, ללא תנועה. בשלב מסוים סגר השמש את הדלת בעד החסידים וכל אחד מהם פנה לענייניו.

למחרת בבוקר נשמעה המולה רבה מכיוון המטבח, בבית שבו התארח הרבי. עד מהרה התבררה סיבת ההמולה, וזו אכן הייתה שערורייה של ממש. בפתח המטבח עמד השמש, תוהה. במטבח הסתובבה בעלת הבית, בוכה ומייללת וסופקת כפיה בצער. "אוי לי ואבוי לי!", ייללה, מתקשה להשתלט על בכיה.

ניסיונותיו של השמש להציל מפיה מדוע הזעיקה אותו למטבח ומה פשר הבכי והיללות, עלו בתוהו. רק לאחר שעה ארוכה הצליח השמש לחבר משפט למשפט ולהבין את שאירע. התברר, כי באותו בוקר שבו הגיע הרבי לעיר, הגיע למקום גם גוי נכבד, בעליה של האחוזה המקומית. בעלת-

הבית, שנודעה בטיב תבשיליה, נתבקשה להכין לכבודו ארוחה, לפי הזמנה מיוחדת שקיבלה. ארוחתו של בעל-האחוזה כללה מרכיבי מזון שאינם כשרים, ובשלה בכלים מיוחדים. אולם מסיבה כלשהי לא הועברה הארוחה במועדה אל מקום משכנו של בעל-האחוזה. לאחר זמן, כשבישלה בעלת הבית

בעבור הרבי, התחלפו המנות זו בזו. ארוחתו של הרבי נשלחה אל בעל-האחוזה ואילו הארוחה הבתלית-כשרה הוגשה אל שולחנו של הצדיק. "פושעת אני! זקקה האשה במר-ליבה,

"הצדיק זיכני בכבוד רב בבואו להתארח בביתנו, ואני הכשלתיו בארוחה לא כשרה!". כעת הגיע תורו של השמש להרעים בקולו על המבשלת: "איזה חוסר אחריות! איזו שלולית! הייתכן לזלזל בדבר כזה?!" אולם על-אף גערותיו וצעקותיו, נראה היה כי השמש איננו נרעש יתר על המידה. הדבר

התמיה את האשה, שציפתה לימנה חריפה בהרבה. "כעת בואי עמי", הורה השמש לאשה. הוא ניגש עימה אל פח האשפה והראה לה את כל המנה, מונחת בפח. התברר כי אמש, בשעת ערב מאוחרת, בתום יומו הארוך, ולאחר שסיים להתפלל ערבית, הציע השמש לרבי לאכול במזון שהוכן בעבורו.

בהתחלה נראה מתכוון לעשות כן. הוא נטל את ידיו לסעודה. אלא שאז, כשהתקרב לשולחן והביט באוכל, חזר לפתע מכוונתו, ללא כל סיבה נראית לעין. הרבי הרהר קלות וכעבור רגע סימן לשמש להשליך את כל האוכל לפח. הוא אף הזהיר לב לטעם מהמזון. "זו הייתה הפעם הראשונה שבה

נתקלתי בהנהגה משונה שכזו", סיים השמש את סיפורו, "והדבר הפליא אותי מאוד. כעת הכול מובן לי". ואז שב לנוף במבשלת, שרגשות ייסורי ליבה נמהלו בתחושת רווחה: "ובכן, בגללך התענה

אתמול הרבי יום שלם ולא אכל דבר!"

מלגה לברית מילה

אפריון שלמה מעניקה לאברכים שולמדים יום שלם,

מלגה על סך 500 ש"ח לברית מילה ע"י המוחל

עמרם דהוקי 0548-488555

מלגה ע"ס 1,500 ₪ לברית בשבת

בשכונות בית וגן, קריית יובל והסביבה

נא לא לקרוא בשעת התפילה

העלון טעון גניזה